

Sygn. akt III CNP 9/11

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa D. W., O. W., W. H., M. W. i A.
W.-S.

przeciwko K. G., P. G. i B. K.

o zakaz i wygaśnięcie służebności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2011 r.,

na skutek skargi pozwanej K. G.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N.

z dnia 12 sierpnia 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwana K. G. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 12 sierpnia 2010 r., oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia, w zasadzie sądu drugiej instancji i wyjątkowo - w przypadku określonym w art. 424¹ § 2 k.p.c. - sądu pierwszej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem wysoce sformalizowanym i wszystkie jej wymagania konstrukcyjne określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, jako warunek dopuszczalności skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Skarga pozwanej K. G. nie spełnia wszystkich tych wymogów. Po pierwsze skarżąca nie wskazała przepisów z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424¹ § 1 pkt 3 k.p.c.). W uzasadnieniu skargi powołała przepisy prawa jedynie w ramach przytoczenia podstaw skargi. Tymczasem ustawa określając wymogi konstrukcyjne skargi wyraźnie oddziela podstawy skargi od obowiązku wskazania przepisów (przepisu), z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Są to dwa odrębne wymagania konstrukcyjne i brak już jednego z nich prowadzi do odrzucenia skargi a *limine*.

Należy również wskazać, że do tej kategorii wymagań należy także uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424¹ § 4). Spełnienie wymagania, o którym mowa w art. 424¹ § 4 polega między innymi na wskazaniu rodzaju i rozmiaru szkody. Skarżący powinien zatem wskazać okoliczności dotyczące czasu powstania szkody, a także uprawdopodobnić istnienie związku przyczynowego

między określoną przez niego szkodą a wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem. Nie jest spełnieniem tego wymagania odwołanie się do szkody niesprecyzowanej, hipotetycznej, czy też mogącej powstać w przyszłości (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006 nr 1, poz. 16, z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006. nr 7-8, poz. 141 i z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05 niepublikowane). Skarżąca tego wymogu także nie dopełniła stwierdzając jedynie, iż „poniosła znaczną szkodę poprzez pozbawienie jej jedyne szlaku przydrożnego”.

Skarżąca nie wykazała również dostatecznie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, ograniczając się do stwierdzenia, że w sprawie nie była dopuszczalna skarga kasacyjna, a jej skarga o wznowienie postępowania została odrzucona.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).